Oikeustapauskokoelma

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
LAILA MEDINA
30 päivänä tammikuuta 2025 [1]

Asia C-529/23 P

Euroopan parlamentti
vastaan

TC

Toimielimiä koskeva oikeus – Euroopan parlamentin jäsenten kuluja ja korvauksia koskeva lainsäädäntö – Parlamentin jäsenten avustajakorvaus – Aiheettomasti suoritettujen määrien takaisinperintä – Perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohta – Oikeus tulla kuulluksi – Oikeus tutustua asiakirja-aineistoon – Henkilötietojen suoja – Asetuksen (EU) 2018/1725 9 artikla – Henkilöstösääntöjen 26 artikla

I Johdanto

1. Tämä ratkaisuehdotus koskee valitusta, jossa Euroopan parlamentti vaatii 7.6.2023 annetun tuomion TC v. parlamentti (T-309/21, EU:T:2023:315) (jäljempänä valituksenalainen tuomio) kumoamista. Kyseisessä tuomiossa unionin yleinen tuomioistuin kumosi Euroopan parlamentin pääsihteerin päätöksen, jossa määrättiin perimään parlamentin jäseneltä takaisin parlamentin jäsenten avustajakuluina aiheettomasti maksettua määrää koskeva saatava. Unionin yleinen tuomioistuin kumosi myös kyseiseen päätökseen liittyneen veloitusilmoituksen.

2. Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisessa tuomiossa lähinnä, että kun parlamentin jäsen pyytää takaisinperintämenettelyn yhteydessä toimittamaan tietoja, jotka vaikuttavat merkityksellisiltä sen osoittamiseksi, että parlamentin jäsenen valtuutetun avustajan työskentely oli liittynyt kyseisen jäsenen edustajantoimeen, parlamentti ei voi kieltäytyä toimittamasta pyydettyjä tietoja, paitsi vetoamalla perusteisiin, joita voidaan pitää hyväksyttävinä. Tämän perusteella unionin yleinen tuomioistuin totesi parlamentin kieltäytyneen perusteettomasti toimittamasta useita erilaisia asiakirjoja ensimmäisessä oikeusasteessa asianosaisena olleelle parlamentin jäsenelle, minkä unionin yleinen tuomioistuin katsoi merkitsevän, ettei tälle parlamentin jäsenelle ollut välttämättä annettu mahdollisuutta puolustautua paremmin.

3. Parlamentti esittää valituksensa ensisijaiseksi perusteluksi, ettei valituksenalaista tuomiota voida panna täytäntöön SEUT 266 artiklan nojalla, koska unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut kuulluksi tulemista koskevaa oikeutta takaisinperintämenettelyn yhteydessä liian laajasti. Parlamentti väittää tuomion loukkaavan parlamentin jäsenten toimintavapauden

[1] Alkuperäinen kieli: englanti.

periaatetta ja kääntävän todistustaakan, joka on vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti jäsenellä silloin, kun häntä pyydetään osoittamaan, että parlamentin jäsenen avustajasta aiheutuneet kulut on maksettu aiheellisesti. Parlamentti väittää myös, että unionin yleinen tuomioistuin tulkitsi virheellisesti muita parlamentin toimintaan liittyviä oikeussääntöjä, kuten asetusta 2018/1725 [2] sekä henkilöstösääntöjä. [3]

4. Unionin tuomioistuin saa nyt käsiteltävässä asiassa tilaisuuden ottaa kantaa Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 41 artiklan 2 kohdassa vahvistettujen kuulluksi tulemista koskevan oikeuden sekä asiakirja-aineistoon tutustumista koskevan oikeuden laajuuteen, ja – kuten oikeuskäytännössä on toistuvasti todettu – nämä oikeudet liittyvät läheisesti oikeuteen puolustautua unionin toimielimissä käytävissä menettelyissä. Tätä varten unionin tuomioistuimen on ratkaistava ennen kaikkea, ovatko unionin yleisen tuomioistuimen määrittelemät oikeudelliset vaatimukset sen arvioimiseksi, onko kyseisiä oikeuksia kunnioitettu – tai loukattu – ensimmäisessä oikeusasteessa käsitellyn asian kaltaisessa tilanteessa, oikeudellisesti päteviä, kun huomioon otetaan ensisijaisesti takaisinperintämenettelyissä sovellettava todistustaakan periaate. Unionin tuomioistuin saa nyt käsiteltävässä asiassa niin ikään tilaisuuden tulkita muitakin merkityksellisiä unionin oikeuden oikeussääntöjä, jotka liittyvät henkilötietojen suojaan, jota unionin yleinen tuomioistuin ei pitänyt valituksenalaisessa tuomiossa pätevänä perusteena parlamentin jäsenen pyytämien tietojen toimittamisesta kieltäytymiselle.

II Asiaa koskevat oikeussäännöt

A Säädös Euroopan parlamentin jäsenten valitsemisesta Euroopan parlamenttiin yleisillä välittömillä vaaleilla

5. Euroopan parlamentin jäsenten valitsemisesta annetun säädöksen [4] 6 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Euroopan parlamentin jäsenet äänestävät yksilöllisesti ja henkilökohtaisesti. Heitä eivät sido mitkään ohjeet eikä heidän Euroopan parlamentin jäsenen toimensa ole sidottu toimintaohjeisiin.”

B Euroopan parlamentin jäsenten asemaa koskevat säännöt

6. Euroopan parlamentin jäsenten asemaa koskevien sääntöjen [5] 2 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenet ovat itsenäisiä ja riippumattomia.

[2] Luonnollisten henkilöiden suojelusta unionin toimielinten, elinten ja laitosten suorittamassa henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta sekä asetuksen (EY) N:o 45/2001 ja päätöksen N:o 1247/2002/EY kumoamisesta 23.10.2018 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2018/1725 (EUVL 2018, L 295, s. 39; jäljempänä asetus 2018/1725).

[3] Euroopan talousyhteisön ja Euroopan atomienergiajärjestön virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen ja näiden yhteisöjen muuta henkilöstöä koskevien palvelussuhteen ehtojen vahvistamisesta annettu asetus N:o 31 (ETY) 11 (Euratom) (EYVL 1962, P 45, s. 1385), sellaisena kuin se on muutettuna (jäljempänä henkilöstösäännöt).

[4] 20.9.1976 tehdyn neuvoston päätöksen 76/787/EHTY, ETY, Euratom (EYVL 1976, L 278, s. 1) liitteenä oleva säädös edustajien valitsemisesta Euroopan parlamenttiin yleisillä välittömillä vaaleilla (EYVL 1976, L 278, s. 5), sellaisena kuin se on muutettuna 25.6.2002 ja 23.9.2002 tehdyllä neuvoston päätöksellä 2002/772/EY, Euratom (EYVL 2002, L 283, s. 1) (jäljempänä Euroopan parlamentin jäsenten valitsemisesta annettu säädös).

[5] Euroopan parlamentin jäsenten asemaa koskevien sääntöjen vahvistamisesta 28.9.2005 tehty Euroopan parlamentin päätös (EUVL 2005, L 262, s. 1; jäljempänä Euroopan parlamentin jäsenten asemaa koskevat säännöt).

_ _”

7. Euroopan parlamentin jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 4 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenen vastaanottamia, laatimia tai lähettämiä asiakirjoja tai sähköisiä tallenteita ei rinnasteta parlamentin asiakirjoihin, paitsi jos ne on jätetty käsiteltäviksi työjärjestyksen mukaisesti.”

8. Euroopan parlamentin jäsenten asemaa koskevien sääntöjen 21 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenillä on oikeus käyttää vapaasti valitsemiaan henkilökohtaisia avustajia.

2. Parlamentti maksaa avustajien palkkaamisesta aiheutuvat tosiasialliset kustannukset.

3. Parlamentti antaa määräykset tämän oikeuden käyttämisestä.”

C Henkilöstösääntöjen soveltamisohjeet

9. Henkilöstösääntöjen soveltamisohjeiden[6] 33 artiklassa, jonka otsikko on ”Avustajakulujen maksaminen”, säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenellä on oikeus käyttää vapaasti valitsemiaan henkilökohtaisia avustajia. Euroopan parlamentti vastaa tosiasiallisista kuluista, jotka ovat aiheutuneet kokonaan ja yksinomaan yhden tai useamman henkilökohtaisen avustajan palkkaamisesta taikka palvelujen käyttämisestä näiden soveltamisohjeiden mukaisesti ja puhemiehistön vahvistamin ehdoin.

2. Parlamentti maksaa kulut vain avustajapalveluista, jotka ovat jäsenen edustajantoimen hoitamisen kannalta tarpeen ja liittyvät siihen suoraan. Näihin menoihin ei missään tapauksessa voi sisältyä jäsenen henkilökohtaisia kuluja.”

10. Henkilöstösääntöjen soveltamisohjeiden 68 artiklassa, jonka otsikko on ”Aiheettomien maksujen takaisinperintä”, säädetään seuraavaa:

”1. Kaikki näiden soveltamisohjeiden nojalla aiheettomasti suoritetut määrät peritään takaisin. Pääsihteeri antaa ohjeet määrien perimiseksi takaisin asianomaiselta jäseneltä.

2. Kaikkia takaisinperintää koskevia päätöksiä tehtäessä turvataan mahdollisuudet hoitaa jäsenen edustajantointa ja Euroopan parlamentin asianmukainen toiminta. Pääsihteeri kuulee asianomaista jäsentä ennen päätöksen tekemistä.

_ _”

[6] Euroopan parlamentin jäsenten asemaa koskevien sääntöjen soveltamisohjeista 19.5. ja 9.7.2008 tehty Euroopan parlamentin puhemiehistön päätös (EUVL 2009, C 159, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna (jäljempänä henkilöstösääntöjen soveltamisohjeet).

D Asetus 2018/1725

11. Asetuksen 2018/1725 johdanto-osan 22 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Jotta henkilötietojen käsittely olisi lainmukaista, sen olisi perustuttava unionin toimielinten ja elinten yleistä etua koskevan tai niille kuuluvan julkisen vallan käyttämiseen liittyvän tehtävän suorittamisen tarpeellisuuteen, rekisterinpitäjän lakisääteisen velvoitteen noudattamisen tarpeellisuuteen tai muuhun tämän asetuksen mukaiseen oikeutettuun perusteeseen, mukaan lukien asianomaisen rekisteröidyn suostumus tai tarve panna täytäntöön sopimus, jossa rekisteröity on osapuolena, tai sopimusta edeltävien toimenpiteiden toteuttamiseksi rekisteröidyn pyynnöstä. Henkilötietojen käsittelyyn unionin toimielimissä ja elimissä yleistä etua koskevien tehtävien suorittamiseksi sisältyy toimielinten ja elinten hallinnolle ja toiminnalle tarpeellisten henkilötietojen käsittely. – –”

12. Asetuksen 2018/1725 4 artiklassa, jonka otsikko on ”Henkilötietojen käsittelyä koskevat periaatteet”, säädetään seuraavaa:

”1. Henkilötietojen suhteen on noudatettava seuraavia vaatimuksia:

– –

c) niiden on oltava asianmukaisia ja olennaisia ja rajoitettuja siihen, mikä on tarpeellista suhteessa niihin tarkoituksiin, joita varten niitä käsitellään (”tietojen minimointi”);

– –

e) ne on säilytettävä muodossa, josta rekisteröity on tunnistettavissa ainoastaan niin kauan, kuin on tarpeen tietojenkäsittelyn tarkoitusten toteuttamista varten; henkilötietoja voidaan säilyttää pidempiä aikoja, jos henkilötietoja käsitellään ainoastaan yleisen edun mukaisia arkistointitarkoituksia taikka tieteellisiä tai historiallisia tutkimustarkoituksia tai tilastollisia tarkoituksia varten 13 artiklan mukaisesti edellyttäen, että tässä asetuksessa vaaditut asianmukaiset tekniset ja organisatoriset toimenpiteet on pantu täytäntöön rekisteröidyn oikeuksien ja vapauksien turvaamiseksi (”säilytyksen rajoittaminen”);

– –”

13. Asetuksen 2018/1725 9 artiklassa, jonka otsikko on ”Henkilötietojen siirrot muille unioniin sijoittautuneille vastaanottajille kuin unionin toimielimille ja elimille”, säädetään seuraavaa:

”1. Rajoittamatta 4–6 ja 10 artiklan soveltamista henkilötietoja voidaan siirtää muille unioniin sijoittautuneille vastaanottajille kuin unionin toimielimille ja elimille vain, jos

a) vastaanottaja osoittaa, että tiedot ovat tarpeen yleistä etua koskevan tehtävän suorittamiseksi tai vastaanottajalle kuuluvan julkisen vallan käyttämiseksi; tai

b) vastaanottaja osoittaa, että tiedot on tarpeen siirtää yleistä etua koskevaa erityistä tarkoitusta varten, ja jos on syytä olettaa, että rekisteröidyn oikeutetut edut voivat joutua vaaraan, rekisterinpitäjä vahvistaa, että henkilötietojen siirtäminen on oikeasuhteista kyseistä erityistä tarkoitusta varten, arvioituaan todistetusti erilaiset kilpailevat edut.

2. Jos rekisterinpitäjä aloittaa tietojen siirtämisen tämän artiklan nojalla, sen on osoitettava, että henkilötietojen siirtäminen on tarpeen ja oikeassa suhteessa siirron tarkoituksiin nähden, soveltamalla 1 kohdan a tai b alakohdassa vahvistettuja kriteerejä.

3. Unionin toimielimet ja elimet sovittavat yhteen henkilötietojen suojaa koskevan oikeuden ja oikeuden saada tutustua asiakirjoihin unionin oikeuden mukaisesti.”

E Henkilöstösäännöt

14. Henkilöstösääntöjen 26 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Virkamiestä koskevan henkilökansion on sisällettävä:

a) virkamiehen hallinnollista asemaa koskevat asiakirjat sekä hänen pätevyyttään, tehokkuuttaan ja käytöstään koskevat arvioinnit,

b) virkamiehen kyseisten asiakirjojen osalta esittämät huomautukset.

– –

Virkamiehestä saa olla vain yksi henkilökansio.

Virkamiehellä on oikeus tutustua kaikkiin henkilökansiossaan oleviin asiakirjoihin myös palvelussuhteensa päätyttyä – –.

– –

Henkilökansio on luottamuksellinen ja siihen saa tutustua ainoastaan hallinnon toimitiloissa tai suojatulla tietovälineellä. Se toimitetaan kuitenkin Euroopan unionin tuomioistuimelle, jos tulee vireille virkamiestä koskeva asia.”

III Tosiseikat ja menettely

A Asian tausta

15. Asian tausta on kuvattu valituksenalaisen tuomion 2–26 kohdassa. Tässä ratkaisuehdotuksessa se voidaan tiivistää seuraavasti.

16. Parlamentti teki 22.5.2015 A:n kanssa sopimuksen, joka koski parlamentin jäsenen valtuutettuna avustajana toimimista kokoaikaisesti Brysselissä (Belgia) parlamentin jäsenen TC:n [7] avustamiseksi.

17. TC pyysi parlamenttia 25.2.2016 irtisanomaan A:n sopimuksen useammalla luottamuksen menettämiseen liittyvällä perusteella, joita olivat esimerkiksi poissaolot ilman perusteltua syytä sekä tehtävänhoitoon kuulumattoman toiminnan harjoittamista koskevista luvista annettujen sääntöjen noudattamatta jättäminen.

[7] Jäljempänä tässä ratkaisuehdotuksessa myös ensimmäisen oikeusasteen kantaja.

18. Sovittelumenettelyn epäonnistuttua parlamentti ilmoitti A:lle 24.6.2016 päätöksestään irtisanoa parlamentin jäsenen avustajana toimimista koskeva sopimus luottamuksen menettämisen vuoksi siitä syystä, ettei A ollut noudattanut tehtävänhoitoon kuulumattoman toiminnan harjoittamista koskevista luvista annettuja sääntöjä.

19. A nosti 14.4.2017 kumoamiskanteen 24.6.2016 tehdystä päätöksestä unionin yleisessä tuomioistuimessa.

20. Unionin yleinen tuomioistuin kumosi 24.6.2016 tehdyn parlamentin päätöksen 7.3.2019 antamallaan tuomiolla L v. parlamentti (T-59/17, EU:T:2019:140). Unionin yleinen tuomioistuin totesi asiakirja-aineistosta ilmenevän, että TC ei ollut ainoastaan tiennyt A:n tehtävänhoitoon kuulumattomasta toiminnasta, vaan hän oli lisäksi tehnyt suoraan aloitteen siihen.[8] Unionin yleinen tuomioistuin katsoi tämän perusteella, että parlamentin esittämä irtisanomispäätöksen peruste eli luottamuksen menettäminen ei ollut vakuuttava. Unionin yleisen tuomioistuimen näkemyksen mukaan parlamentti oli siten tehnyt ilmeisen arviointivirheen hyväksyessään TC:n tällä perusteella esittämän pyynnön irtisanoa A:n työsopimus. TC ei ollut asianosaisena kyseisessä asiassa.

21. Parlamentin pääsihteeri ilmoitti TC:lle englanniksi laaditulla, 8.6.2020 päivätyllä ja sähköpostitse 30.7.2020 toimitetulla kirjeellä aiheettomasti suoritettujen määrien takaisinperintää koskevan menettelyn aloittamisesta henkilöstösääntöjen soveltamisohjeiden 68 artiklan nojalla sen kaikkiaan 78 838,21 euron suuruisen summan osalta, joka liittyi A:n toimimiseen TC:n avustajana parlamentissa.

22. TC:tä kehotettiin samassa kirjeessä esittämään henkilöstösääntöjen soveltamisohjeiden 68 artiklan 2 kohdan mukaisesti kahden kuukauden kuluessa huomautuksia ja todisteita, joilla kumotaan parlamentin alustavat päätelmät tehtävänhoitoon kuulumattomasta toiminnasta, jota TC oli tiennyt A:n harjoittavan ja jota A oli harjoittanut TC:n johdolla 22.5.2015–22.11.2016, sekä osoittamaan A:n toimineen kyseisellä jaksolla tosiasiallisesti parlamentin jäsenen valtuutetun avustajan tehtävissä.

23. TC pyysi 4.8.2020 päivätyllä sähköpostiviestillä parlamenttia toimittamaan hänelle

– parlamentissa kootun A:n henkilökansion (kaikki A:n työhönottoon ja työntekoon liittyvät asiakirjat), mukaan lukien tiedon siitä, montako kertaa A:lle oli pyydetty parlamentin suojaa, sekä tiedot A:n läsnäolosta työpaikalla (A:lle myönnetyn kulkukortin tiedot)

– jäljennökset kirjeenvaihdosta, jota TC oli käynyt parlamentin edustajien kanssa A:n työn osalta

– tuomion L v. parlamentti (T-59/17, EU:T:2019:140) taustalla olleen asian täydellisen asiakirja-aineiston.

24. Parlamentin pääsihteeri lähetti TC:lle 4.9.2020 liettuaksi laaditun kirjeen, joka oli päivätty 3.9.2020 ja jonka sisältö oli olennaisilta osin sama kuin tämän ratkaisuehdotuksen 21 kohdassa tarkoitetun 8.6.2020 päivätyn kirjeen sisältö. Kyseisen 3.9.2020 päivätyn kirjeen liitteenä oli jäljennös tuomiosta L v. parlamentti (T-59/17, EU:T:2019:140) sekä laskelma parlamentin A:lle maksamista määristä.

[8] Ks. erityisesti tuomio L v. parlamentti (T-59/17, EU:T:2019:140, 35 kohta).

25. TC muistutti parlamenttia 22.9.2020 tämän ratkaisuehdotuksen 23 kohdassa tarkoitetusta pyynnöstä ja pyysi hänen itsensä ja A:n välillä käydyn sovittelumenettelyn pöytäkirjan liettuaksi sekä jäljennöksen ”kaikista vuosina 2015, 2016 ja 2019 lähetetyistä sähköpostiviesteistä”.

26. Parlamentti toimitti TC:lle 27.10.2020 erilaisia A:n työsopimuksen irtisanomiseen liittyviä asiakirjoja.

27. TC esitti parlamentille 29.10.2020 alustavat huomautuksensa sekä muutamia asiakirjoja huomauttaen samalla, ettei hän ollut vielä saanut parlamentilta sitä ajanjaksoa koskevia asiakirjoja ja yksityiskohtaisia tietoja, jona A:n työsuhde oli ollut voimassa, eikä hänellä ollut ollut vielä tilaisuutta tutkia niitä vähäisiä tietoja, jotka oli toimitettu hänelle 27.10.2020 päivätyllä sähköpostiviestillä. Hän pyysi näin ollen mahdollisuutta toimittaa lisätietoja ja -todisteita myöhemmin.

28. TC pyysi parlamentilta jälleen 20.11.2020 tietoja, joita hän oli pyytänyt 4.8.2020 ja 22.9.2020, ja erityisesti tietoja, jotka koskivat A:n pääsyä parlamenttiin, sekä jäljennöksiä vuosina 2015, 2016 ja 2019 lähetetyistä sähköpostiviesteistä.

29. TC toimitti parlamentille 24.11.2020 lisähuomautuksia ja -todisteita niiden tietojen ja todisteiden täydentämiseksi, jotka hän oli toimittanut parlamentille 29.10.2020.

30. Parlamentin varainhoidon pääosaston pääjohtaja ilmoitti TC:lle 27.11.2020, että määräaika huomautusten ja todisteiden esittämiseksi henkilöstösääntöjen soveltamisohjeiden 68 artiklan mukaisen takaisinperintämenettelyn yhteydessä oli päättynyt 4.11.2020, ja jos TC halusi saada A:ta koskevia tietoja, hänellä oli mahdollisuus ottaa yhteyttä kahteen henkilöön, joiden sähköpostiosoitteet varainhoidon pääosaston pääjohtaja antoi, mutta näillä tietopyynnöillä ei voisi kuitenkaan olla vaikutusta asianomaiseen menettelyyn.

31. TC kiisti 1.12.2020 väittämät, joka hän oli vastaanottanut 27.11.2020. Lisäksi hän esitti asiakirjoja koskevat pyyntönsä varainhoidon pääosaston pääjohtajan mainitsemille henkilöille.

32. Varainhoidon pääosaston pääjohtaja toimitti TC:lle 8.1.2021 sovittelumenettelyä koskevan pöytäkirjan liettuaksi, mutta kieltäytyi antamasta tälle muita tämän pyytämiä asiakirjoja tutustuttaviksi. Lisäksi varainhoidon pääosaston pääjohtaja antoi TC:lle viisitoista päivää aikaa esittää lisähuomautuksia, jotka TC esitti 21.1.2021.

33. Parlamentin pääsihteeri totesi 16.3.2021 tekemässään päätöksessä, että parlamentti oli maksanut aiheettomasti 78 838,21 euroa A:n työsuhteen yhteydessä ajanjaksolla 22.5.2015–22.11.2016 ja että kyseinen määrä oli perittävä TC:ltä takaisin (jäljempänä riidanalainen päätös).

34. Varainhoidon pääosaston pääjohtaja antoi valtuutettuna tulojen ja menojen hyväksyjänä 31.3.2021 veloitusilmoituksen nro 7010000523, jossa määrättiin perimään TC:ltä takaisin 78 838,21 euroa ja kehotettiin TC:tä maksamaan kyseinen summa viimeistään 30.5.2021 (jäljempänä veloitusilmoitus). Varainhoidon pääosaston pääjohtaja ilmoitti TC:lle riidanalaisesta päätöksestä ja veloitusilmoituksesta samana päivänä.

B Unionin yleisessä tuomioistuimessa nostettu kumoamiskanne ja valituksenalainen tuomio

35. TC nosti riidanalaisen päätöksen ja veloitusilmoituksen kumoamista koskevan kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 24.5.2021 jättämällään kannekirjelmällä.

1. Lausunnon antamisen raukeaminen osittain

36. Alustavana huomautuksena on todettava, että valituksenalaisesta tuomiosta[9] ilmenee, että unionin yleisessä tuomioistuimessa käydyn menettelyn yhteydessä tehdyn tarkastuksen perusteella parlamentti havaitsi päättäneensä vuoden 2016 maaliskuussa keskeyttää A:n palkkojen ja matkakulukorvausten maksamisen 1.4.2016 lähtien. Parlamentin pääsihteeri päätti siten 8.11.2022 peruuttaa riidanalaisen päätöksen ex tunc siltä osin kuin se koski 28 083,67 euron suuruista määrää. Kyseisestä summasta annettiin hyvitysilmoitus.

37. Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin totesi parlamentin pyynnöstä ja TC:n huomautukset kuultuaan, että kanne oli menettänyt kohteensa eikä riidanalaisen päätöksen ja veloitusilmoituksen laillisuudesta ollut tarpeen lausua edellä kuvatussa laajuudessa.[10]

2. Kumoamiskanne muilta osin

38. Ensimmäisen oikeusasteen kantaja TC esitti kumoamiskanteen muiden osien tueksi viisi kanneperustetta, joista toinen on ainoa nyt käsiteltävän valituksen kannalta merkityksellinen peruste;[11] se koski oikeutta tulla kuulluksi, oikeutta tutustua asiakirja-aineistoon ja perusteluvelvollisuutta, sellaisina kuin ne vahvistetaan perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdassa.

39. Valituksenalaisessa tuomiossa käytiin ensin läpi parlamentin jäsenten avustajakulujen maksamista ja avustajakuluina aiheettomasti maksettujen määrien takaisinperintää koskevat säännöt,[12] minkä jälkeen unionin yleinen tuomioistuin huomautti parlamentin toimittaneen TC:lle vain osan tämän pyytämistä asiakirjoista,[13] muiden muassa (i) TC:n ja A:n välillä käydyn sovittelumenettelyn pöytäkirjan liettuaksi[14] ja (ii) A:n sopimuksen irtisanomiseen liittyvät asiakirjat.[15]

40. Sitä vastoin muita asiakirjoja koskevat pyynnöt evättiin 8.1.2021 päivätyllä kirjeellä.[16] Epääminen koski erityisesti (i) 22.9.2020 päivätyssä TC:n sähköpostiviestissä tarkoitettua jäljennöstä ”kaikista vuosina 2015, 2016 ja 2019 lähetetyistä sähköpostiviesteistä”, (ii) jäljennöstä

9 Valituksenalaisen tuomion 27 ja 28 kohta.

10 Valituksenalaisen tuomion 32 ja 36–42 kohta sekä tuomiolauselman 1 kohta.

11 Muut kanneperusteet koskivat olennaisilta osin perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohdassa vahvistettua kohtuullisen käsittelyajan periaatteen noudattamatta jättämistä, arviointivirhettä tutkittaessa TC:n esittämää näyttöä sen osoittamiseksi, että A oli suorittanut tehtäviään parlamentin avustajana, sekä perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä takaisinperittävän määrän määrittämisen osalta.

12 Valituksenalaisen tuomion 45–53 kohta.

13 Valituksenalaisen tuomion 87 ja 88 kohta.

14 Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 32 kohta.

15 Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 26 kohta.

16 Unionin yleinen tuomioistuin asettui parlamentin argumenttien vastaisesti sille kannalle, että TC:n väitteet, jotka koskivat 8.1.2021 päivättyä kirjeettä, voitiin tutkia. Ks. valituksenalaisen tuomion 73–80 kohta.

kirjeenvaihdosta, jota TC oli käynyt parlamentin edustajien kanssa A:n työn osalta, (iii) tuomion L v. parlamentti (T-59/17, EU:T:2019:140) taustalla olleen asian täydellistä asiakirja-aineistoa ja (iv) parlamentissa koottua A:n henkilökansiota. [17]

41. Unionin yleinen tuomioistuin huomautti tältä osin valituksenalaisen tuomion 90 ja 91 kohdassa, että kun parlamentin jäsentä pyydetään toimittamaan parlamentille näyttö siitä, että parlamentin jäsenen valtuutettu avustaja on työskennellyt parlamentin jäsenelle ja että tämä työ on liittynyt kyseisen jäsenen edustajantoimeen, parlamentin jäsen voi pyytää kuulluksi tulemista koskevan oikeuden perusteella toimielintä toimittamaan sen hallussa olevat tiedot, jotka vaikuttavat merkityksellisiltä. Tuossa yhteydessä parlamentti ei voi kieltäytyä tällaisen pyynnön vastaanottaessaan toimittamasta pyydettyjä tietoja loukkaamatta oikeutta tulla kuulluksi, paitsi vetoamalla kieltäytymisensä tueksi perusteisiin, joita voidaan pitää hyväksyttävinä yhtäältä käsiteltävän asian olosuhteiden ja toisaalta sovellettavien sääntöjen perusteella.

42. Asiaan liittyvän tosiseikaston arvioituaan unionin yleinen tuomioistuin totesi, etteivät perusteet, jotka parlamentti esitti 8.1.2021 päivätyssä kirjeessään ja joiden nojalla se kieltäytyi antamasta TC:lle tutustuttavaksi tämän ratkaisuehdotuksen 40 kohdassa tarkoitettuja asiakirjoja, pitäneet paikkansa tai ne olivat riittämättömiä. Lisäsi koska parlamentti ei perustellut asianmukaisesti sellaisten asiakirjojen toimittamisesta kieltäytymistään, jotka olisivat unionin yleisen tuomioistuimen näkemyksen mukaan todennäköisesti antaneet TC:lle tilaisuuden käyttää hyödyllisellä ja tehokkaalla tavalla hänen oikeuttaan tulla kuulluksi, oli mahdollista, ettei TC:lle ollut annettu mahdollisuutta puolustautua paremmin häntä vastaan aloitetussa parlamentin jäsenten avustajakuluina maksettujen määrien takaisinperintää koskevassa menettelyssä. [18]

43. Tuossa tilanteessa unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi toisen kanneperusteen siltä osin kuin siinä vedottiin kuulluksi tulemista koskevan oikeuden loukkaamiseen. Tutkimatta TC:n esittämiä muita kanneperusteita ja väitteitä unionin yleinen tuomioistuin myös kumosi riidanalaisen päätöksen ja veloitusilmoituksen siltä osin kuin ne koskivat A:n työsuhteeseen 22.5.2015–31.3.2016 liittyneitä palkkoja, sosiaalivakuutusmaksuja ja matkakulukorvauksia, joiden kokonaismäärä oli 50 754,54 euroa. [19]

IV Asianosaisten vaatimukset unionin tuomioistuimessa

44. Parlamentti vaatii 17.8.2023 jättämässään valituksessa, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen tuomion

– antaa unionin yleisen tuomioistuimen käsiteltäväksi saatetussa asiassa lopullisen ratkaisun, jossa hyväksytään parlamentin ensimmäisessä oikeusasteessa esittämät vaatimukset

– velvoittaa TC:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut unionin yleisessä tuomioistuimessa ja unionin tuomioistuimessa.

45. TC vaatii, että unionin tuomioistuin hylkää valituksen ja velvoittaa parlamentin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

[17] Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 23, 25 ja 28 kohta.

[18] Valituksenalaisen tuomion 130 ja 131 kohta.

[19] Valituksenalaisen tuomion 132 ja 133 kohta sekä tuomiolauselman 2 kohta.

46. Istunto pidettiin 28.11.2024.

V Asian tarkastelu

47. Parlamentti esittää valituksensa tueksi viisi valitusperustetta:

– ensimmäisen valitusperusteen mukaan ensimmäisessä oikeusasteessa käydyn oikeudenkäynnin kohde ja 8.1.2021 päivätyn valmistelevan kirjeen luonne jätettiin huomiotta, oikeutta tulla kuulluksi loukattiin eikä vakiintunutta oikeuskäytäntöä, joka koskee menettelyvirheen vaikutuksia, otettu huomioon

– toinen, kolmas ja neljäs valitusperuste koskevat unionin yleisen tuomioistuin toteamuksia, jotka liittyivät (i) TC:n sähköpostiviesteihin vuosilta 2015, 2016 ja 2019 sekä parlamentin yksiköiden kanssa käytyyn kirjeenvaihtoon A:n työn osalta, (ii) A:n henkilökansioon, parlamentin kulkukorttiin liittyvät tiedot mukaan lukien, ja (iii) tuomion L v. parlamentti (T-59/17, EU:T:2019:140) taustalla olleen asian täydelliseen asiakirja-aineistoon

– viides valitusperuste koskee unionin yleisen tuomioistuimen toteamusta, jonka mukaan TC voisi pyytää pelkästään kuulluksi tulemista koskevan oikeuden nojalla parlamenttia ilmaisemaan mitä tahansa tietoja, joiden avulla hän voisi esittää huomautuksensa.

48. Sikäli kuin viidennen valitusperusteen tavoitteena on arvostella kuulluksi tulemista koskevan oikeuden laajuutta parlamentin jäsenten avustajakuluina aiheettomasti maksettujen määrien takaisinperintämenettelyn yhteydessä, sellaisena kuin unionin yleinen tuomioistuin on sen hyväksynyt, kyseinen valitusperuste tutkitaan ensimmäisenä.

49. Juuri kyseinen laajuus on lähtökohta, johon unionin yleinen tuomioistuin sittemmin perusti analyysinsä, joka koski sen lainmukaisuutta, että parlamentti kieltäytyi ilmaisemasta TC:n pyytämiä tietoja, ja jolla se myöhemmin perusteli arvionsa.

50. Lisäksi koska ensimmäinen valitusperuste koskee lähinnä unionin yleisen tuomioistuimen esittämän päättelyn johdonmukaisuutta, kun se sovelsi tätä laajuutta ensimmäisessä oikeusasteessa käsitellyssä asiassa – erityisesti sen osalta, ettei se analysoinut TC:n puolustukseksi pyydettyjen tietojen merkityksellisyyttä asian kannalta –, käsittelen ensimmäisen ja viidennen perusteen yhdessä.

51. On vielä tärkeää tuoda esille, että jos parlamentin ensimmäisen ja viidennen valitusperusteen arviointi johtaa siihen tulokseen, että kyseiset valitusperusteet ovat perusteltuja, unionin tuomioistuimen ei ole lähtökohtaisesti tarpeen tutkia muita valitusperusteita. Tämän vuoksi esitän toista, kolmatta ja neljättä valitusperustetta koskevan arviointini toissijaisesti.

A Ensimmäinen ja viides valitusperuste

52. Parlamentti kiistää ensimmäisessä ja viidennessä valitusperusteessaan olennaisilta osin toteamukset, jotka unionin yleinen tuomioistuin tekee valituksenalaisen tuomion 90 ja 91 kohdassa.

53. Parlamentti väittää erityisesti, että unionin yleinen tuomioistuin esitti ilman erityisiä perusteluja, että perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukainen oikeus tulla kuulluksi antaa parlamentin jäsenelle mahdollisuuden pyytää unionin toimielimiä toimittamaan minkä tahansa todisteen, joka vaikuttaa merkitykselliseltä parlamentin jäsenten avustajakulujen asianmukaisen käytön osoittamiseksi. Parlamentin mukaan tällainen oikeus ei perustu kyseisen määräyksen sanamuotoon eikä unionin tuomioistuinten oikeuskäytäntöön. Parlamentti huomauttaa lisäksi, että perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan b alakohdassa vahvistettu oikeus tutustua asiakirja-aineistoon antaa jo keinot, joilla asianomainen henkilö pääsee tutustumaan kaikkiin merkityksellisiin tietoihin hallinnollisen menettelyn kautta. Kuulluksi tulemista koskevan oikeuden ja asiakirja-aineistoon tutustumista koskevan oikeuden välillä ei ole aukkoa, joka olisi täytettävä tulkinnan avulla. Lopuksi parlamentti arvostelee unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä sovelsi kuulluksi tulemista koskevan oikeuden laajuutta, sellaisena kuin se määriteltiin valituksenalaisessa tuomiossa, epäjohdonmukaisella tavalla etenkin siksi, ettei se selvittänyt arviointinsa aluksi, vaikuttivatko TC:n pyytämät asiakirjat TC:n kannalta merkityksellisiltä takaisinperintämenettelyn yhteydessä.

54. TC kiistää parlamentin väitteet. Hän huomauttaa, ettei parlamentti riitauttanut hänen oikeuttaan saada tietoja takaisinperintämenettelyn yhteydessä 8.1.2021 päivätyssä kirjeessä eikä unionin yleisessä tuomioistuimessa käydyn menettelyn aikana. TC väittää parlamentin pyrkivän siten viidennellä valitusperusteellaan oikeuttamaan sen, että se kieltäytyi antamasta hänelle kyseisiä tietoja, sellaisilla uusilla argumenteilla, joista unionin yleisellä tuomioistuimella ei ole ollut mahdollisuutta lausua ja jotka on siten jätettävä tutkimatta. TC väittää vielä, että oikeus saada tietoja parlamentilta takaisinperintämenettelyn yhteydessä on osa perusoikeuskirjan 41 artiklassa vahvistettua yleistä oikeutta hyvään hallintoon, jota parlamentti ei ole noudattanut.

55. Perusoikeuskirjan 41 artiklan, jonka otsikko on ”Oikeus hyvään hallintoon”, 1 kohdassa määrätään, että jokaisella on oikeus siihen, että unionin toimielimet, elimet ja laitokset käsittelevät hänen asiansa puolueettomasti, oikeudenmukaisesti ja kohtuullisessa ajassa. Lisäksi kyseisen artiklan 2 kohdan mukaan tähän oikeuteen sisältyy a) jokaisen oikeus tulla kuulluksi ennen kuin häntä vastaan ryhdytään yksittäiseen toimenpiteeseen, joka vaikuttaa häneen epäedullisesti, ja b) jokaisen oikeus tutustua häntä koskeviin asiakirjoihin ottaen huomioon oikeutetun luottamuksellisuuden, salassapitovelvollisuuden ja liikesalaisuuden vaatimukset.

56. Perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan a alakohdan sanamuodon mukainen oikeus tulla kuulluksi takaa jokaiselle henkilölle tilaisuuden esittää hallintomenettelyn aikana hyödyllisellä ja tehokkaalla tavalla kantansa ennen sellaisen päätöksen tekemistä, joka saattaa vaikuttaa hänen intresseihinsä epäedullisesti.[20] Sitä sovelletaan silloinkin, kun sovellettavassa lainsäädännössä ei säädetä nimenomaisesti tästä menettelyllisestä vaatimuksesta,[21] ja sen päätarkoituksena on unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaisesti, että asianomainen henkilö voi esittää sellaisia seikkoja, jotka tukevat sitä, että hallinnollinen päätös tehdään, että sitä ei tehdä tai että sillä on tietty sisältö.[22] Sen ansiosta myös toimivaltainen viranomainen voi ottaa huomioon kaikki merkitykselliset seikat tehdessään päätöksen, jolla Euroopan unionin hallinnossa käytävä menettely päätetään.[23]

[20] Ks. vastaavasti tuomio 30.1.2024, Agentsia ”Patna infrastruktura” (Unionin rahoitus tieinfrastruktuurille) (C-471/22, EU:C:2024:99, 42 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

[21] Ks. vastaavasti tuomio 30.11.2023, MG v. EIP (C-173/22 P, EU:C:2023:932, 22 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

[22] Ks. mm. tuomio 13.6.2024, C (Maksukyvyttömyysmenettelyn ja likvidaatiomenettelyn selvittäjät) (C-696/22, EU:C:2024:499, 108 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Ks. myös tuomio 16.2.2012, neuvosto ja komissio v. Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP (C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78, 76 kohta).

[23] Tuomio 13.6.2024, C (Maksukyvyttömyysmenettelyn ja likvidaatiomenettelyn selvittäjät) (C-696/22, EU:C:2024:499, 108 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

57. Sitä vastoin perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan b alakohdassa oikeus tutustua asiakirja-aineistoon yhdistetään oikeuteen, joka jokaisella on siihen, että hallintoelin käsittelee hänen asiansa puolueettomasti, oikeudenmukaisesti ja kohtuullisessa ajassa.[24] Se koskee henkilöitä, joita koskeva menettely on aloitettu, ja se edellyttää, että asianomaisen toimielimen on annettava kyseiselle henkilölle mahdollisuus tutkia kaikki tutkimusta koskevaan asiakirja-aineistoon sisältyvät asiakirjat, jotka saattavat olla merkityksellisiä hänen puolustautumisensa kannalta ja jotka auttavat ymmärtämään todisteet, joiden perusteella päätös aiotaan tehdä. Aineiston tutustuttavaksi saamisen on annettava asianomaiselle henkilölle myös mahdollisuus saada tietää menettelyjen taustalla olevat perusteet, jotta hän pystyy esittämään paremmin vastaväitteitä käyttäessään kuulluksi tulemista koskevaa oikeuttaan.[25]

58. Kuten unionin tuomioistuin on toistuvasti todennut, sekä oikeus tulla kuulluksi että oikeus tutustua asiakirja-aineistoon liittyvät läheisesti puolustautumista hallinnollisissa menettelyissä koskevaan perusoikeuteen, joka on erottamaton osa unionin oikeusjärjestystä.[26]

59. Ehdotan nyt käsiteltävässä asiassa, että unionin tuomioistuin hylkää ensinnäkin TC:n esittämän väitteen siitä, että viides valitusperuste olisi jätettävä tutkittamatta siksi, että parlamentti ei riitauttanut unionin yleisessä tuomioistuimessa TC:n oikeutta saada tietoja takaisinperintämenettelyn yhteydessä. Tältä osin on riittävää huomauttaa, että unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisessa tuomiossa tutkima pääkysymys koski sitä, oliko TC:n perusteltua väittää parlamentin kieltäytyneen perusteettomasti toimittamasta hänen pyytämiään tietoja henkilöstösääntöjen soveltamisohjeiden 68 artiklan mukaisesti käydyssä menettelyssä. Tätä varten unionin yleinen tuomioistuin määritti ennen kaikkea parlamentin päätöksen lainmukaisuuden arvioimista koskevat oikeudelliset vaatimukset. Nyt käsiteltävässä valituksessa parlamentti voi näin ollen riitauttaa kyseiset vaatimukset ja siten väittää, että tuomioon liittyy oikeudellinen virhe, joka unionin tuomioistuimen on tässä tapauksessa tutkittava.

60. Toiseksi on tärkeää huomauttaa, että unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 90 kohdassa esittämä toteamus, jossa hyväksytään parlamentin jäsenten oikeus saada merkityksellisiä tietoja takaisinperintämenettelyn yhteydessä, perustuu kuulluksi tulemista koskevaan oikeuteen, sellaisena kuin siitä määrätään perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdassa. Tätä tukevat edelleen valituksenalaisen tuomion 131 ja 132 kohta, joissa unionin yleinen tuomioistuin hyväksyy ensimmäisen oikeusasteen kantajan esittämän kanneperusteen ”siltä osin kuin se koskee [kyseistä] oikeutta”.

61. Tältä kannalta tarkastellen unionin yleistä tuomioistuinta ei voida arvostella siitä, että se olisi luonut ”uuden oikeuden saada tutustua tietoihin”, kuten parlamentti väittää. Unionin yleisen tuomioistuimen toteamus perustui näet siihen, että koska TC ei ollut saanut pyytämiään tietoja, jotka olisivat unionin yleisen tuomioistuimen näkemyksen mukaisesti saattaneet antaa hänelle tilaisuuden käyttää hyödyllisellä ja tehokkaalla tavalla hänen oikeuttaan tulla kuulluksi, oli mahdollista, ettei tälle parlamentin jäsenelle ollut annettu mahdollisuutta puolustautua paremmin. Tällainen päättely sopii tapaan, jolla unionin tuomioistuin on tulkinnut oikeuskäytännössään oikeutta tulla kuulluksi osana yleisempää oikeutta puolustautua hallinnollisissa menettelyissä. Kyseinen parlamentin väite on siten hylättävä.

[24] Tuomio 22.3.2023, Satabank v. EKP (T-72/20, EU:T:2023:149, 80 kohta), jossa vahvistetaan sellainen oikeuskäytäntö, jonka unionin tuomioistuin voisi helposti hyväksyä.

[25] Peers, S., Hervey, T., Kenner, J. ja Ward, A. (toim.), ”Article 41”, *The EU Charter of Fundamental Rights: A Commentary*, Hart Publishing, Oxford, 2021, s. 1125–1152.

[26] Ks. vastaavasti tuomio 20.12.2017, Prequ' Italia (C-276/16, EU:C:2017:1010, 45 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen) ja tuomio 30.11.2023, Sistem ecologica v. komissio (C-787/22 P, EU:C:2023:940, 150 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

62. Käsiteltävässä asiassa esillä oleva pääkysymys koskee kuitenkin sitä, velvoittaako oikeus tulla kuulluksi, sellaisena kuin se vahvistetaan perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdassa, parlamentin antamaan *mitkä tahansa* parlamentin jäsenen pyytämät tiedot, jotka vaikuttavat merkityksellisiltä parlamentin jäsenten avustajakuluina aiheettomasti maksettujen määrien takaisinperintämenettelyn yhteydessä, paitsi jos parlamentti pystyy perustelemaan asianmukaisesti sen, että se kieltäytyy tietojen antamisesta.

63. Huomautan alustavasti, että edellä tämän ratkaisuehdotuksen 56 ja 57 kohdassa esitetyn perusteella oikeus tulla kuulluksi antaa henkilölle mahdollisuuden esittää näkemyksensä sellaisen päätöksen sisällöstä, jonka unionin hallinto aikoo tehdä hallinnollisen menettelyn yhteydessä. Kyseinen näkemys voi olla jopa ehdotus asianomaisen päätöksen tekemättä jättämisestä. Skenaariosta riippumatta asianomaisen henkilön esittämä näkemys ei voi perustua teoreettisiin seikkoihin, vaan sen on perustuttava nimenomaisiin asiakirjoihin, jotka sisältyvät kyseisen menettelyn asiakirja-aineistoon.[27] Käsitteen tasolla oikeus tulla kuulluksi ja oikeus tutustua asiakirja-aineistoon liittyvät siten hyvin läheisesti toisiinsa, mitä tukevat perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan rakenne sekä kyseisen määräyksen tulkintaa koskeva unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntö.

64. Näin ollen kuulluksi tulemista koskevan oikeuden käyttäminen hyödyllisellä ja tehokkaalla tavalla edellyttää, että hallinnollisen menettelyn eri vaiheissa kerätyt ja asiakirja-aineistoon liitetyt asiakirjat annetaan tutustuttaviksi.[28] Kuulluksi tulemista koskevaa oikeutta voidaan siten osoittaa loukatun vain, jos asiakirja-aineistoon sisältyviä asiakirjoja kieltäydytään antamasta tutustuttaviksi, edellyttäen tietenkin, että oikeutetun luottamuksellisuuden, salassapitovelvollisuuden ja liikesalaisuuden vaatimukset otetaan huomioon perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan b alakohdassa edellytetyn mukaisesti.

65. Tältä osin on tärkeää huomauttaa, että hallinnollisen menettelyn asiakirja-aineiston kokoamistapa riippuu kyseisessä menettelyssä sovellettavasta todistustaakasta. Esimerkiksi hallinnollista seuraamusta koskevan menettelyn yhteydessä asiakirja-aineisto koostuu lähinnä todisteista, joiden nojalla menettely on aloitettu, ja asiakirjoista, jotka toimivaltainen viranomainen on koonnut tutkinnan jälkeen itse, koska kyseisellä viranomaisella on todistustaakka, eli sen on osoitettava lopullisessa päätöksessään rikkomisen tapahtuneen.[29] Yleensä asiakirja-aineistoon tutustuminen kattaa sekä puolesta että vastaan puhuvat todisteet.[30]

66. Henkilöstösääntöjen soveltamisohjeiden 68 artiklan mukaisissa takaisinperintämenettelyissä todistustaakka on sitä vastoin parlamentin jäsenellä. Valituksenalaisen tuomion 53 kohdassa asianmukaisesti siteeratun unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti jäsenen, joka pyytää parlamenttia maksamaan henkilökohtaisen avustajan toimintaan liittyvät kulut, on näytettävä toteen, että nämä kulut ovat tosiasiallisesti aiheutuneet ja että ne vastaavat avustajanpalveluita, jotka ovat jäsenen edustajantoimen hoitamisen kannalta tarpeen ja liittyvät siihen suoraan.[31] Tarkemmin sanottuna jäsenen on vastattava parlamentin toimivaltaisen

[27] Jos yksittäisessä säännöksessä niin säädetään, oikeus tulla kuulluksi koskee myös hallinnon tiedoksi antamaa väitetiedoksiantoa, kuten on esimerkiksi kilpailuoikeuteen perustuvissa menettelyissä. Ks. perustamissopimuksen 81 ja 82 artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2003 (EYVL 2003, L 1, s. 1) 27 artiklan 1 kohta.

[28] Kuten jäljempänä tuodaan esille, tämä voi edellyttää asianomaiselta unionin toimielimeltä, tässä tapauksessa parlamentilta, jopa jonkinlaisia aktiivisia toimia.

[29] Ks. mm. tuomio 27.6.2024, Servier ym. v. komissio (C-201/19 P, EU:C:2024:552, 126 kohta).

[30] Ks. tuomio 25.10.2011, Solvay v. komissio (C-109/10 P, EU:C:2011:686, 54 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

[31] Ks. määräys 21.3.2019, Gollnisch v. parlamentti (C-330/18 P, EU:C:2019:240, 63 kohta) ja määräys 28.11.2018, Le Pen v. parlamentti (C-303/18 P, EU:C:2018:962, 63 kohta).

viranomaisen esittämään tätä koskevaan pyyntöön esittämällä kaikki saatavillaan olevat todisteet, jotka voivat osoittaa, että jäsenen avustaja on todella suorittanut kyseisen työn ja että kyseinen työ liittyy jäsenen edustajantoimeen. [32]

67. Kuten parlamentti vahvisti istunnossa ensimmäisen oikeusasteen kantajan tätä kiistämättä, parlamentin jäsenten avustajakulujen takaisinperintämenettelyyn liittyvä hallinnollinen asiakirja-aineisto koostuu menettelyn aloittamisen perusteena olleiden asiakirjojen lisäksi lähinnä asianomaisen jäsenen esittämistä huomautuksista ja kyseisen jäsenen esittämästä näytöstä. Sen on sisällettävä myös kaikki lisätiedot, joihin parlamentti perustaa omasta aloitteestaan lopullisen päätöksensä. Koska parlamentin jäsen on ensinnäkin kyseisten asiakirjojen lähde, hänellä on väistämättä mahdollisuus tutustua niihin. Toiseksi parlamentin on liitettävä kyseiset asiakirjat asiakirja-aineistoon ottaen huomioon luottamuksellisuuteen ja liikesalaisuuteen liittyvät rajoitukset perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisesti. On muistettava, etteivät käsiteltävässä asiassa riitautetut todisteet ole edellä mainitun kaltaisia asiakirjoja.

68. Parlamentin jäsen voi tietenkin vaatia, että asiakirja-aineistoon liitetään myös muita asiakirjoja eli niitä, joista asianosaiset ovat erimielisiä nyt käsiteltävässä asiassa. Kyse on todisteista, joita parlamentin jäsen saattaa tarvita voidakseen osoittaa, että hänen avustajansa on todella suorittanut kyseisen työn ja että kyseinen työ liittyy hänen edustajantoimeensa, mutta jotka ovat edelleen parlamentin tai muun unionin toimielimen, elimen tai laitoksen hallussa.

69. Tältä osin on tärkeää huomauttaa heti alkuun, että tällaisessakin tilanteessa parlamentin jäsen on edelleen itselleen kuuluvan todistustaakan nojalla velvollinen perustelemaan aiheutuneet parlamentin jäsenten avustajankulut. Tämä merkitsee sitä, että kyseisen parlamentin jäsenen on edelleen selvitettävä parlamentin pyynnöstä, millaisia hänen edustajantoimensa täyttämiseen liittyviä erilaisia työtehtäviä hänen avustajansa on suorittanut. Parlamentin jäsen voi kuitenkin viitata väitteidensä tueksi parlamentin hallussa olevaan näyttöön tai näyttöön, jota parlamentti voi pyytää muulta unionin toimielimeltä, elimeltä tai laitokselta.

70. Tähän liittyvä päävaatimus on se, että parlamentin jäsen ilmoittaa riittävän täsmällisesti, mitä nimenomaista näyttöä hän tarkoittaa ja miten kyseinen näyttö voi osoittaa, että parlamentin jäsenen avustajasta aiheutuneet kulut on käytetty tosiasiallisesti hänen avustamiseensa ja että ne ovat liittyneet suoraan hänen edustajantoimeensa. Tämä vaatimus ei täyty, jos parlamentin jäsen pelkästään väittää merkityksellisen näytön sisältyvän yleisesti laajaan asiakirjojen joukkoon, esimerkiksi kaikkiin tiettyinä vuosina laadittuihin sähköpostiviesteihin tai asianomaisen avustajan koko henkilökansioon ilman lisätäsmennyksiä.

71. Kuten parlamentti on myöntänyt istunnossa, parlamentin on puolestaan liitettävä kyseinen näyttö asiakirja-aineistoon toimien puolueettomasti ja oikeudenmukaisesti hyvän hallinnon periaatteesta johtuvia velvoitteita noudattaen. [33] Perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdassa asetetut rajoitukset huomioon ottaen parlamentin on myös annettava asiakirja-aineisto tutustuttavaksi erityisesti, jos se toteaa arviointinsa tehtyään, ettei parlamentin jäsenen mainitsema näyttö osoita hänen avustajansa todella suorittaneen kyseisen työn ja kyseisen työn liittyvän hänen edustajantoimeensa. [34]

[32] Ks. määräys 21.3.2019, Gollnisch v. parlamentti (C-330/18 P, EU:C:2019:240, 64 ja 88 kohta) ja määräys 21.5.2019, Le Pen v. parlamentti (C-525/18 P, EU:C:2019:435, 37 ja 82 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

[33] Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 57 kohdassa mainittu oikeuskäytäntö.

[34] Nähdäkseni kyseinen näyttö on liitettävä asiakirja-aineistoon silloinkin, kun parlamentin arviointi tukee jäsenen väitteitä, ottaen huomioon, että asiakirja-aineisto on annettava unionin tuomioistuimille siinä tapauksessa, että parlamentin lopullinen päätös riitautetaan tuomioistuinmenettelyssä ja kyseisistä tiedoista voi tulla merkityksellisiä tuomioistuinmenettelyn yhteydessä.

72. Huomautan, että nyt käsiteltävässä asiassa unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 90 ja 91 kohdassa esittämä toteamus ei vastaa sitä perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan tulkintaa, jota olen ehdottanut tämän ratkaisuehdotuksen edellisissä kohdissa, etenkään henkilöstösääntöjen soveltamisohjeiden 68 artiklan nojalla aloitettujen takaisinperintämenettelyjen kohdalla. Nähdäkseni unionin yleinen tuomioistuin laajensi virheellisesti kuulluksi tulemista koskevan oikeuden laajuutta ottamatta asianmukaisesti huomioon parlamentin jäsenellä tämäntyyppisessä menettelyssä olevaa todistustaakkaa. Unionin yleinen tuomioistuin nimittäin velvoitti parlamentin ilman asianmukaista perustetta toimittamaan kyseisen menettelyn kohteena olevalle parlamentin jäsenelle mitkä tahansa tiedot, jotka vaikuttavat merkityksellisiltä kyseisen jäsenen huomautusten laatimisen kannalta, paitsi jos se voi vedota kieltäytymisen kannalta hyväksyttäviin perusteisiin.

73. Näistä syistä katson parlamentin olevan oikeassa, kun se väittää, että unionin yleinen tuomioistuin tulkitsi perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohtaa virheellisesti ja että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt sen sijaan tutkia ensimmäisessä oikeusasteessa tekemänsä arvioinnin yhteydessä jo alun perin, oliko TC yksilöinyt riittävän yksityiskohtaisesti näytön, jonka hän pyysi tutustuttavakseen, eikä kohdistanut pyyntöään laajaan asiakirjojen joukkoon, jotta hänen voitiin katsoa täyttäneen todistustaakkansa häntä koskevassa takaisinperintämenettelyssä. Jos pyyntö oli ollut riittävän yksityiskohtainen, unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt tutkia erityisesti parlamentin tekemä arviointi siitä, osoittivatko kyseiset todisteet, että TC:lle aiheutuneet kulut oli käytetty hänen avustamiseensa ja liittyivät suoraan hänen edustajantoimeensa. Koska unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt tällaista arviointia, valituksenalaisessa tuomiossa on oikeudellinen virhe.

74. Tämän perusteella ensimmäinen ja viides valitusperuste on nähdäkseni hyväksyttävä.

75. Tässä vaiheessa on tärkeää muistuttaa, että Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan unionin tuomioistuimen on julistettava unionin yleisen tuomioistuimen päätös mitättömäksi, jos muutoksenhaku todetaan aiheelliseksi. Jos asia on ratkaisukelpoinen, unionin tuomioistuin voi itse ratkaista asian lopullisesti. Se voi myös palauttaa asian unionin yleisen tuomioistuimen ratkaistavaksi.

76. Koska ehdotan, että unionin tuomioistuin hyväksyy ensimmäisen ja viidennen valitusperusteen, jotka parlamentti esittää, valituksenalaisen tuomion tuomiolauselman 2 ja 3 kohta olisi siten kumottava,[35] eikä toista, kolmatta ja neljättä valitusperustetta olisi tarpeen tutkia.

77. Koska viimeksi mainituilla valitusperusteilla pyritään kyseenalaistamaan TC:n tietopyyntöjä koskeva unionin yleisen tuomioistuimen arviointi ja koska kyseisessä arvioinnissa on käytetty lähtökohtana valituksenalaisen tuomion 90 ja 91 kohdassa esitettyä virheellistä näkemystä, myös siihen perustuva unionin yleisen tuomioistuimen arviointi on virheellinen.

78. Kun otetaan lisäksi huomioon, että TC pyysi tutustuttavikseen hyvin monenlaisia asiakirjoja, kyseiset pyynnöt eivät missään tapauksessa riittäisi täyttämään pyynnön yksityiskohtaisuutta koskevaa vaatimusta, niin että asianomaiset asiakirjat voitaisiin liittää asiakirja-aineistoon, kuten

[35] Valituksenalaisen tuomion tuomiolauselman 1 kohtaa ei pitäisi kumota, koska siinä todetaan, ettei kumoamiskanteesta ole tarpeen lausua siltä osin kuin se koskee riidanalaista päätöstä ja veloitusilmoitusta aikaväliä 1.4.2016–22.11.2016 koskevilta osin, mitä parlamentti ei ole kiistänyt.

edellä tämän ratkaisuehdotuksen 70 kohdassa tuodaan esille. Ehdotan näin ollen, että unionin tuomioistuin hylkää nyt käsiteltävässä asiassa ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn toisen kanneperusteen perusteettomana.

79. Ensimmäisen oikeusasteen kantaja esitti unionin yleisessä tuomioistuimessa nostamansa kumoamiskanteen tueksi kolme muutakin kanneperustetta, joita ei tutkittu ensimmäisessä oikeusasteessa, joten unionin tuomioistuin ei voi antaa menettelyn tässä vaiheessa lopullista ratkaisua kyseisistä kanneperusteista nyt käsiteltävässä asiassa. Näin ollen asia on nähdäkseni palautettava unionin yleisen tuomioistuimen ratkaistavaksi kyseisten kanneperusteiden osalta ja oikeudenkäyntikuluista on päätettävä myöhemmin.

B Toinen, kolmas ja neljäs valitusperuste

80. Vaikka ensimmäinen ja viides valitusperuste ovat itsessään riittäviä oikeuttamaan valituksenalaisen tuomion kumoamisen, esitän lyhyesti näkemykseni parlamentin esittämistä toisesta, kolmannesta ja neljännestä valitusperusteesta, koska ne ovat lisäperusteita, jotka johtavat mielestäni samaan lopputulokseen.

81. Huomautan tältä osin, että parlamentti kyseenalaistaa näillä kolmella valitusperusteella unionin yleisen tuomioistuimen arvioinnin, joka koskee sitä, että takaisinperintämenettelyn aikana kieltäydyttiin antamasta tutustuttavaksi seuraavia TC:n pyytämiä asiakirjoja: (i) kaikki vuosina 2015, 2016 ja 2019 lähetetyt TC:n sähköpostiviestit, (ii) TC:n ja parlamentin yksiköiden välinen kirjeenvaihto, joka koski A:n työtä, (ii) A:n henkilökansio, mukaan lukien parlamentin kulkukorttiin liittyvät tiedot, ja (iv) tuomion L v. parlamentti (T-59/17, EU:T:2019:140) taustalla olleen asian asiakirja-aineisto. Koska unionin yleisen tuomioistuimen näkemys oli joidenkin asiakirjojen kohdalla sama, tutkin sen pätevyyden ryhmittelemällä asiakirjat ja kertaamalla alkuun, mitä unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisessa tuomiossa

1. Kaikki sähköpostiviestit, käyty kirjeenvaihto ja A:n kulkukorttiin liittyvät tiedot

82. Unionin yleinen tuomioistuin huomautti valituksenalaisessa tuomiossa, että parlamentti oli evännyt TC:n pyynnön ja kieltäytynyt antamasta tutustuttaviksi kaikkia vuosina 2015, 2016 ja 2019 lähetettyjä sähköpostiviestejä sekä A:n työtä koskevaa kirjeenvaihtoa lähinnä sillä perusteella, että parlamentin käytännön mukaan sähköpostiviestien säilytysaika oli rajattu 90 päivään ja poikkeustapauksessa yhteen vuoteen.[36] Unionin yleinen tuomioistuin totesi myös, että parlamentti oli ilmoittanut TC:lle, ettei turvallisuudesta vastaavien toimihenkilöiden toimia kirjattu virallisesti ja että kulkukortteihin liittyviä tietoja säilytettiin enintään neljän kuukauden ajan.[37]

83. Unionin yleinen tuomioistuin totesi lähinnä, että parlamentti oli ollut tietoinen vuoden 2016 alusta lähtien TC:n ja A:n välisestä tulehtuneesta tilanteesta siltä osin kuin A oli tai ei ollut hoitanut tehtäviään parlamentin jäsenten avustajiin sovellettavia sääntöjä noudattaen. Parlamentin oli siten varmistettava tuosta ajankohdasta lähtien, että sähköpostiviestit, jotka saattoivat osoittaa A:n toiminnan täsmällisen luonteen, säilytettäisiin irtisanomismenettelyn

[36] Valituksenalaisen tuomion 92 kohta.

[37] Valituksenalaisen tuomion 106 kohta.

ajan,[38] samoin kuin A:n kulkukortin käyttöä koskevat tiedot.[39] Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi lisäksi parlamentin väitteen siitä, että parlamentin jäsenten oli säilytettävä sähköpostiviestinsä luomalla henkilökohtaisia kansioita, joissa viestejä voidaan säilyttää määrittämättömän ajan.[40]

84. Unionin yleisen tuomioistuimen toteamuksia ei tulisi hyväksyä pääosin seuraavista syistä.

85. Parlamentin on nähdäkseni perusteltua väittää, että unionin yleisen tuomioistuimen käyttämät perusteet voivat loukata Euroopan parlamentin jäsenten valitsemisesta annetun säädöksen 6 artiklan 1 kohdassa ja henkilöstösääntöjen 2 artiklassa vahvistettua parlamentin jäsenten toimintavapauden periaatetta. Kyseinen periaate on yksi parlamentin jäsenten riippumattomuuden kulmakivistä, ja se estää muun muassa parlamentin yksikköjä puuttumasta kyseisten jäsenten nauttimaan suojaan.

86. Unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisessa tuomiossa asettama velvoite johtaa kuitenkin selvästi siihen, että parlamentti puuttuu parlamentin jäsenen ja hänen avustajansa välisiin suhteisiin. Loppujen lopuksi kyseisen velvollisuuden täyttämiseksi parlamentin olisi tutkittava heidän välillään käyty kirjeenvaihto välttämättömänä vaiheena arvioitaessa todisteita, joita kyseinen parlamentin jäsen voisi mahdollisesti käyttää takaisinperintämenettelyn yhteydessä. Vastaava näkemys pätee toiseen velvollisuuteen, jonka unionin yleinen tuomioistuin asettaa parlamentille ja jonka mukaan parlamentin on toteutettava tarvittavat toimenpiteet avustajan kulkukortin käyttöä koskevien tietojen säilyttämiseksi.

87. Kuten TC väittää, pitää paikkaansa, että kaikki parlamentin jäsenen vaihtamat sähköpostiviestit on talletettu parlamentin palvelimille. Juridiselta näkökannalta viestit eivät kuitenkaan kuulu toimielimelle vaan parlamentin jäsenelle, jota on suojattava parlamentin yksiköiden sekaantumiselta hänen asioihinsa. Tältä osin on tärkeää muistuttaa parlamentin perustelujen mukaisesti, että henkilöstösääntöjen 4 artiklassa säädetään yksiselitteisesti, että jäsenen vastaanottamat, laatimat tai lähettämät asiakirjat tai sähköiset tallenteet eivät ole parlamentin asiakirjoja, paitsi jos ne on liitetty aineistoon työjärjestyksen mukaisesti.

88. Lisäksi toisaalta on mielestäni selvää, että koska parlamentin jäsenillä on todistustaakka aiheettomasti maksettujen parlamentin jäsenten avustajankulujen osalta,[41] kyseisen jäsenen on säilytettävä kaikki hänen avustajansa tai parlamentin yksikköjen kanssa vaihdetut sähköpostiviestit niiden käyttämiseksi takaisinperintämenettelyn yhteydessä. Toisenlainen tulkinta kyseenalaistaisi – kuten valituksenalaisessa tuomiossa nähdäkseni tehdään – vakiintuneen oikeuskäytännön, jonka mukaisesti todistustaakka on parlamentin jäsenillä.

89. Huomautan vielä lopuksi, että vaikka oletettaisiin, että kuulluksi tulemista koskevaa oikeutta voitaisiin tulkita siten, että siihen sisältyy parlamentin velvollisuus toimittaa kaikki merkitykselliset tiedot, joita parlamentin jäsen on pyytänyt takaisinperintämenettelyn osalta, ei perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan a tai b alakohdassa vahvistetuista oikeuksista voida päätellä, että parlamentti on velvollinen kokoamaan aineiston jo ennen kyseisen menettelyn aloittamista.

[38] Valituksenalaisen tuomion 95 kohta.

[39] Valituksenalaisen tuomion 123 ja 124 kohta.

[40] Valituksenalaisen tuomion 100 ja 101 kohta.

[41] Ks. erityisesti edellä tämän ratkaisuehdotuksen 66 kohta, jossa viitataan valituksenalaisen tuomion 53 kohdassa mainittuun oikeuskäytäntöön.

90. Tältä osin on riittävää huomauttaa, että takaisinperintämenettely aloitetaan henkilöstösääntöjen soveltamisohjeiden 68 artiklan nojalla silloin, kun jotkin seikat herättävät parlamentissa epäilyjä parlamentin jäsenten avustajakulujen asianmukaisesta käytöstä. Käsiteltävässä asiassa parlamentti aloitti TC:tä koskevan takaisinperintämenettelyn vasta 8.6.2020, jolloin pyydettyjä sähköpostiviestejä ei ollut enää mahdollista säilyttää eikä niitä voitu siten enää liittää kyseisen menettelyn asiakirja-aineistoon.

91. Edellä esitetyn perusteella riippumatta siitä, tarkastellaanko tilannetta parlamentin jäsenen toimintavapauden periaatteen, todistustaakan periaatteen vai perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan a tai b alakohdassa vahvistettujen oikeuksien näkökulmasta, parlamentin on perusteltua väittää, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen todetessaan, että parlamentin olisi pitänyt säilyttää vuosina 2015, 2016 ja 2019 lähetetyt TC:n sähköpostiviestit, asiaankuuluvien parlamentin yksikköjen kanssa käyty A:n työtä koskeva kirjeenvaihto ja A:n kulkukorttiin liittyvät tiedot.

2. A:n henkilökansio sekä tuomion L v. parlamentti (T-59/17, EU:T:2019:140) taustalla olleen asian asiakirja-aineisto

92. Unionin yleinen tuomioistuin huomautti A:n henkilökansiosta sekä tuomion L v. parlamentti (T-59/17, EU:T:2019:140) taustalla olleen asian asiakirja-aineistosta, että parlamentti oli perustellut sen, että se kieltäytyi toimittamasta kyseisiä tietoja, sillä, että niiden toimittaminen olisi ollut vastoin asetusta 2018/1725 ja henkilöstösääntöjen 26 artiklaa. [42]

93. Unionin yleinen tuomioistuin totesi ensinnäkin asetuksesta 2018/1725, että koska TC:n pyytämiä tietoja oli tarkoitus käyttää puolustautumiseen häntä koskevassa takaisinperintämenettelyssä, kyseisten tietojen ei voitu katsoa kuuluvan asetuksen 2018/1725 9 artiklan 1 kohdan a tai b alakohdan soveltamisalaan. [43] Unionin yleinen tuomioistuin totesi kuitenkin, ettei henkilötietojen suojaa koskeva oikeus ole ehdoton, vaan sitä on tarkasteltava suhteessa sen tehtävään yhteiskunnassa ja se on suhteutettava tämän pohjalta muihin perusoikeuksiin. [44] Parlamentin olisi näin ollen pitänyt punnita yhtäältä A:ta koskevien tietojen kolmansille välittämättä jättämistä koskevaa A:n etua ja toisaalta TC:n etua saada esittää huomautuksensa hyödyllisellä ja tehokkaalla tavalla häntä koskevassa takaisinperintämenettelyssä. [45]

94. Unionin yleinen tuomioistuin totesi toiseksi henkilöstösääntöjen 26 artiklan osalta, että A:n henkilökansioon sisältyvien asiakirjojen luottamuksellisuuteen ei voitu vedota TC:tä vastaan siltä osin kuin ne olivat tarpeen, jotta TC – joka on sitä paitsi laatinut muutamia kyseisistä asiakirjoista A:n esimiehenä – pystyi käyttämään oikeuttaan tulla kuulluksi. [46] Unionin yleinen tuomioistuin lisäsi, että parlamentti oli tehnyt virheen, kun se ei ollut ottanut henkilöstösääntöjen 26 artiklan nojalla huomioon TC:n etua saada tutustua tiettyihin A:n henkilökansioon sisältyviin asiakirjoihin, jotta TC pystyisi esittämään huomautuksensa hyödyllisellä tavalla häntä koskevassa takaisinperintämenettelyssä. [47]

[42] Valituksenalaisen tuomion 105 ja 126 kohta.

[43] Valituksenalaisen tuomion 110, 111 ja 123 kohta.

[44] Valituksenalaisen tuomion 114, 115 ja 116 kohta.

[45] Valituksenalaisen tuomion 117 kohta.

[46] Valituksenalaisen tuomion 121 kohta.

[47] Valituksenalaisen tuomion 122 kohta.

95. Katson jälleen, että unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut ja soveltanut virheellisesti asetuksen 2018/1725 9 artiklan 1 kohtaa ja henkilöstösääntöjen 26 artiklaa.

96. Asetukseen 2018/1725 liittyvistä perusteista voidaan todeta, että sen 9 artiklan 1 kohdassa säädetään, että henkilötietoja voidaan siirtää muille unioniin sijoittautuneille vastaanottajille kuin unionin toimielimille ja elimille vain, jos a) vastaanottaja osoittaa, että tiedot ovat tarpeen yleistä etua koskevan tehtävän suorittamiseksi tai vastaanottajalle kuuluvan julkisen vallan käyttämiseksi, tai b) vastaanottaja osoittaa, että tiedot on tarpeen siirtää yleistä etua koskevaa erityistä tarkoitusta varten, ja jos on syytä olettaa, että rekisteröidyn oikeutetut edut voivat joutua vaaraan, rekisterinpitäjä vahvistaa, että henkilötietojen siirtäminen on oikeasuhteista kyseistä erityistä tarkoitusta varten, arvioituaan todistetusti erilaiset kilpailevat edut.

97. Istunnossa käydyn keskustelun perusteella katson, että asetuksen 2018/1725 9 artiklan 1 kohdan b alakohdan on tulkittava tarkoittavan sitä, että parlamentin jäsenen valtuutetun avustajan henkilötietojen siirtämisellä kyseiselle parlamentin jäsenelle parlamentin jäsenten avustajakulujen takaisinperintää koskevassa menettelyssä voi todella olla ”yleistä etua koskeva erityinen tarkoitus”. Tältä osin on kiistatta yleisen edun mukaista, että asianomainen jäsen maksaa kulut takaisin, jos ne ovat aiheutuneet parlamentille perusteettomasti. Tällaisessa tilanteessa on nähdäkseni niin ikään yleisen edun mukaista, että takaisinperintämenettely käydään perusoikeuskirjan 41 artiklassa vahvistettuja puolustautumisoikeuksia kunnioittaen.

98. Tämän vuoksi parlamentin jäsenen, jota takaisinperintämenettely koskee, puolustautumisoikeuksien noudattaminen edellyttää, että kyseiselle jäsenelle siirretään hänen valtuutetun avustajansa henkilötiedot, jotka ovat merkityksellisiä kyseisessä menettelyssä käsiteltävän asian kannalta ja edellyttävät kyseisen parlamentin jäsenen kannanottoa. Tällaisten tietojen toimittaminen voi olla sallittua asetuksen 2018/1725 9 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla kuitenkin vain kyseisessä säännöksessä säädettyjä edellytyksiä tiukasti noudattaen.

99. Edellä esitetyillä seikoilla ei voida kuitenkaan oikeuttaa parlamentin jäsenen avustajan henkilötietojen yleistä ilmaisemista asianomaisen parlamentin jäsenen pyynnöstä, jos pyyntö ei ole riittävän yksityiskohtainen. Kuten totesin edellä ensimmäisen ja viidennen valitusperusteen tarkastelun yhteydessä, parlamentin jäsen, jota pyydetään perustelemaan hänelle aiheutuneet parlamentin jäsenen avustajakulut, voi vedota parlamentin hallussa oleviin todisteisiin kyseiseen pyyntöön antamiensa selvitysten tueksi. Parlamentin jäsenen on kuitenkin yksilöitävä etukäteen, mitä nimenomaista näyttöä hän tarkoittaa, eikä hän voi pelkästään väittää yleisesti, kuten edellä tämän ratkaisuehdotuksen 70 kohdassa tuodaan esille, että merkityksellinen näyttö sisältyy asianomaiseen henkilökansioon.

100. Nyt käsiteltävässä asiassa on tärkeää huomauttaa, että asetuksen 2018/1725 9 artiklan 1 kohdan b alakohdan sanamuodosta huolimatta unionin yleisen tuomioistuimen päättelystä ilmenee, että on muita tilanteita, joissa unionin toimielimen, elimen tai laitoksen hallussa olevia henkilötietoja voi olla perusteltua siirtää kolmansille osapuolille. Koska unionin yleinen tuomioistuin teki arviointinsa kyseisen säännöksen soveltamisalan ulkopuolella, valituksenalaisessa tuomiossa on oikeudellinen virhe, joka liittyy A:n henkilökansiota sekä tuomion L v. parlamentti (T-59/17, EU:T:2019:140) taustalla olevan asian asiakirja-aineistoa koskevaan arviointiin.

101. Valituksenalaisesta tuomiosta ilmenee henkilöstösääntöjen osalta, että TC oli pyytänyt parlamenttia toimittamaan hänelle A:n henkilökansion kokonaisuudessaan. Parlamentti kieltäytyi kyseisestä pyynnöstä, koska se katsoi tietojen toimittamisen olevan kiellettyä henkilöstösääntöjen 26 artiklan nojalla.

102. Henkilöstösääntöjen 26 artiklassa säädetään nimenomaisesti, että henkilökansio voidaan antaa tutustuttavaksi ainoastaan asianomaiselle virkamiehelle, ei kolmansille henkilöille. Lisäksi virkamiehen tai muun henkilöstön jäsenen henkilökansioon voi tutustua ainoastaan ”hallinnon toimitiloissa tai suojatulla tietovälineellä” ja se on toimitettava vain Euroopan unionin tuomioistuimelle, jos tulee vireille virkamiestä tai muuta henkilöstön jäsentä koskeva asia.

103. Parlamentti katsoi siis perustellusti, että henkilöstösääntöjen 26 artiklassa asetetut rajoitukset estivät sitä suostumasta TC:n esittämään pyyntöön.

104. Edellä tämän ratkaisuehdotuksen 99 ja 100 kohdassa esitetyn mukaisesti voidaan todeta lisäksi, ettei valituksenalaisesta tuomiosta ilmene myöskään, että TC olisi viitannut kyseessä olevan päätöksen antamiseen johtaneen menettelyn yhteydessä asiakirjoihin, jotka olisi voitu sisällyttää A:n henkilökansioon ja jotka olisivat voineet osoittaa, että A oli todella suorittanut kyseisen työn ja että kyseinen työ liittyi TC:n edustajantoimeen parlamentin jäsenenä.

105. Edellä esitetyn perusteella unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen todetessaan, ettei henkilöstösääntöjen 26 artikla estänyt A:n henkilökansion toimittamista TC:lle.

106. Edellä esitetty huomioon ottaen katson, että parlamentin on perusteltua väittää, että unionin yleisen tuomioistuimen erityiseen arviointiin, joka koskee sitä, että kieltäydyttiin ilmaisemasta kaikkia TC:n pyytämiä tietoja eli (i) kaikkia vuosina 2015, 2016 ja 2019 lähetettyjä TC:n sähköpostiviestejä, (ii) TC:n ja parlamentin yksiköiden välistä kirjeenvaihtoa, joka koski A:n työtä, (ii) A:n henkilökansiota, parlamentin kulkukorttiin liittyvät tiedot mukaan lukien, ja (iv) tuomion L v. parlamentti (T-59/17, EU:T:2019:140) taustalla olleen asian asiakirja-aineistoa, sisältyy oikeudellinen virhe.

107. Toinen, kolmas ja neljäs valitusperuste on siten hyväksyttävä.

VI Ratkaisuehdotus

108. Tässä ratkaisuehdotuksessa tehdyn asian tarkastelun sekä tämän ratkaisuehdotuksen 74 ja 79 kohdasta ilmenevän ensisijaisen ehdotukseni perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin

– kumoaa 7.6.2023 annetun tuomion TC v. parlamentti (T-309/21, EU:T:2023:315) tuomiolauselman 2 ja 3 kohdan

– hylkää asiassa T-309/21 esitetyn toisen kanneperusteen

– palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen, jotta tämä antaa ratkaisun kolmannesta, neljännestä ja viidennestä kanneperusteesta asiassa T-309/21

– määrää, että oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.